

De opstand der dekens

‘Verschil van mening lijkt me normaal’

Jan Pieter Nepveu

Dat vrijwel alle plaatselijke dekens de Algemene Raad openlijk bekritisieren, komt weinig voor. De door de dekens (uitgezonderd Amsterdam) ondertekende brief over de position paper is daarom opmerkelijk. De dekens zijn ‘teleurgesteld’ dat niet vooraf met hen is overlegd en zien met zorg het rapport van de Commissie Advocatuur tegemoet.

Niet eerder twistten de lokale dekens en plein public met de Algemene Raad (AR). Tenminste, Leo Spigt, landelijk deken van 1989 tot 1991 kan het zich niet herinneren. Wel weet hij dat ‘ergens in de grijze oudheid’ (jaren zestig) er een soort veldslag gewoed heeft over de verplichte pensioenregeling. ‘Maar die strijd heeft zich voltrokken binnen het College van Afgevaardigden.’

Floris Bannier, hoogleraar Advocatuur aan de Universiteit van Amsterdam, is niet bang dat er structurele verdeeldheid dreigt. Verschil van mening lijkt hem normaal. Misschien was het

handiger geweest als de AR bijtijds de dekens en het college had ingelicht, denkt Bannier, maar noodzakelijk was het niet. ‘De kans bestaat dat men het nooit eens zou zijn geworden.’ Dat is volgens de Haagse deken Wybe Taekema wel zeker: ‘De Algemene Raad had de wind van voren gekregen en we hadden gezegd: dat moet je zo niet doen.’

Taekema benadrukt dat de dekens geenszins uit zijn op een controverse. Ze willen slechts duidelijk maken, ook bij de Commissie Advocatuur, dat er binnen de Orde diverse opvattingen leven. Namens Amsterdam is de brief van de dekens niet ondertekend. Dat betekent niet dat Amsterdam hem verwerpt. ‘Er zijn dingen waar ik het mee eens ben en dingen waar ik een iets andere mening over heb,’ aldus de Amsterdamse deken Hans van Veggel. ‘Maar ik vond het niet verstandig om er een demonstratie van te maken. We zijn een club mensen die voorwerp van onderzoek is, en dan denk ik dat het goed is dat je de rijen een beetje gesloten houdt.’

Van Veggel ziet de *position paper* van de AR louter als een instrument om denkrichtingen aan te geven, zonder dat daarmee eindvoorstellen

gedaan worden. Het is volgens Van Veggel overigens niet zo vreemd dat de Orde na vijftig jaar zichzelf eens onderzoekt. ‘In waardering en vertrouwen scoren we net boven de autoverkopers.’ De Commissie Advocatuur krijgt op dit moment van alle kanten informatie over zich heen gestort, op grond waarvan zij een advies aan de minister zal schrijven. Daarna moet de politiek besluiten wat er gaat gebeuren. Hoogleraar Bannier werpt alvast een blik vooruit. ‘Ik verwacht dat er dan een tweede commissie komt die dan zal moeten adviseren over de eventuele wijzigingen van de advocatenwet.’

Landelijk deken Els Unger denkt dat haar bestuur misschien te ‘krampachtig’ is geweest. ‘We vonden het onze verantwoordelijkheid een standpunt te bepalen en dat vinden we nog steeds. Maar achteraf gezien was er geen reden om dat standpunt niet meteen mee te delen aan de balie.’

De dekens en de AR hebben begin verleden week afgesproken dat er in februari een extra dekenoverleg wordt gehouden, ter voorbereiding van een buitengewone vergadering over de materie van het College van Afgevaardigden in maart.

Lex van Almelo, journalist

Op 12 november 2005 overleed Joep van Wessem. Hij studeerde rechten in Nijmegen met Godfried Bomans (die sjeesde) en begon in 1946 als medewerker bij een voorloper van het huidige Loyens & Loeff in Rotterdam. In 1971 trad hij toe tot de Algemene Raad en wist van 1973 tot 1975 als algemeen deken de boel bij elkaar te houden toen binnen de balie niet alleen tegenstellingen bestonden tussen jong en oud, maar ook tussen de gevestigde advocaten en de opkomende sociale advocatuur. Die tegenstellingen kwamen bijvoorbeeld in volle hevigheid naar voren toen Van Wessem zich sterk maakte voor een verplichte collectieve pensioenverzekering, zodat advocaten niet tot op hoge leeftijd hoefden door te werken om te overleven, met het risico tijdens de rechtszitting in slaap te vallen. De weerstand tegen de verplichting was echter zo groot dat niet de deken of de Algemene Raad, maar de leden een Orde-vergadering bijeen riepen – een primeur. Eén advocaat bracht zijn ongenoegen over het voorstel zelfs tot uiting door in aangetekende brieven aan de deken

In memoriam Joep van Wessem

Algemeen Dekan 1973-1975

te dreigen met een procedure. Die advocaat was nota bene een kantoorgenoot van Van Wessem. ‘Het was de enige keer dat ik hem kwaad heb gezien,’ zegt een oud-kantoorgenoot, die lid van de Algemene Raad was ten tijde van Van Wessem dekenaat. De doorgaans aimabele Van Wessem moest niets hebben van ruziënde advocaten. Over de controverse tussen de sociale en de gevestigde advocatuur zei hij in het *Advocatenblad* (23 augustus 2002): ‘(...) de collectieven wilden niets met de gevestigde orde te maken hebben. Maar met mijn Algemene Raad heb ik het zo ver gebracht dat wij weer met alle begrip met elkaar omgingen. (...) Ik heb altijd het gevoel gehad: wij zijn één orde, daarin zijn wij gelijken en daarin moeten wij elkaar ook zo behandelen.’

Naar Orde-vergaderingen in den lande pleegde Van Wessem per tweede klasse te reizen, terwijl de stagiairs van zijn kantoor de eersteklas-wa-

Foto: Studio Zweerts Den Haag

gons van dezelfde trein verkozen. ‘Het maakt bijna geen verschil; wij komen op het zelfde tijdstip aan,’ zo verklaarde hij deze zuinigheid.

Over ‘de goede advocaat’ schreef hij in 1991: ‘Er zijn allereerst goede en slechte mensen. Het merkwaardige is nu dat slechte mensen de goede advocaten slechte advocaten vinden. En dat zij de slechte advocaten goede advocaten vinden, mits die op de goede manier slecht zijn. En daardoor komt het dan weer, dat de goede mensen vinden dat er geen goede advocaten zijn.’

Advocaten vonden Joep van Wessem een goede deken.